

Mikus Fanni 9. osztály

Mindennapi hazugságunk

- Hogy vagy?
- Jól vagyok! – jelentettem ki, mosollyal az arcomon. Eléggé nehezemre esett mosolyogni, mivel a papám, akit nagyon szerettem egy éve meghalt. A nagymamámról kiderült, hogy demenciás. Anyukám sosincs otthon, apukám meg valami másik nővel van. Nekem kell a húgommal foglalkozni. Iskolába vinni, segíteni a házi feladatában stb... Este folyton olyanokat kérdez tőlem, hogy:
 - „Nagyi ugye meggyógyul? Anyuék ki fognak békülni?”

Éjjel nem bírtam aludni a hangos vitázás miatt. Kisírtam a szemem, a fáradtság miatt a tanórákon alszom. Bukásra állok fizikából, matekból és kémiából is. A húgom cicáját is elütötték. Futnom kellett a buszhoz és elestem a sárban. Az iskolában piszkálni kezdtek a koszos ruhám miatt. Folyton kicsúfoltak, bántottak, ellöktek. Szünetben a mosdóba „menekülök”. Hiába próbálom, a zene csak a hangokat, a problémákat nem nyomja el. Alig várom, hogy elmenjek otthonról, de az iskolában már arra várok, hogy haza mehessek. Sehol se jó. Ezt viszont próbálom minél jobban magamba fojtani.

- Hát akkor meg miért könnyes a szemed?